

Arrest

nr. 101 582 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. CALLEBAUT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger, geboren in 1981 te Bagdad, waar u uw hele leven hebt gewoond. U bent van Sjiitische gezindte. U verliet het lager secundair onderwijs zonder diploma. U werkte als hersteller van kopieermachines tot u, op 23 mei 2008, werd aangeworven bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U bent gehuwd en heeft één zoontje. Uw echtgenote lijdt sinds jaren aan een vorm van leukemie.

Bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkte u voor het Directoraat Archief in de Afdeling Audit en Controle van Officieren. In die functie had u toegang tot het gedigitaliseerde archief dat onder andere informatie bevatte over personen betrokken bij het voormalige Baath-regime en bij

terroristische activiteiten. Uw taak was het beantwoorden van vragen om inlichtingen, komende van andere diensten, betreffende bepaalde personeelsleden.

Op 20 februari 2012 werd u gebeld door een onbekende persoon van de "20 Revolutie Brigade" (of "Brigade van de Revolutie van 1920"). Hij liet weten dat er drie dossiers aangekomen waren, afkomstig van het directoraat voor de terrorismebestrijding. Hij vroeg u om die dossiers niet naar boven door te sturen. U werd bedreigd met de dood maar ging niet akkoord met het verzoek. U ging naar uw overste om de bedreiging te melden maar die zei u dat u zich geen zorgen hoefde te maken en er geen waarde aan moest hechten. U zette uw werk verder zoals altijd, onderzocht alle dossiers en bood deze ter goedkeuring aan bij uw overste.

Twee dagen nadien, op 23 februari om 22.40 uur, zat u thuis met uw vrouw en zoon. Plots hoorde u een harde knal. De ravage was groot. Alle ramen van het huis waren kapot. Het bleek om een geluidsbom te gaan die voor de deur van uw huis tot ontploffing was gebracht. Vervolgens werd u gebeld. Blijkbaar waren ze op de hoogte dat u de beoogde dossiers toch in behandeling had genomen, nagekeken en doorgestuurd. Zij bedreigden u dat ze u zouden gaan liquideren en hetzelfde lot laten ondergaan als M.Q. (...) en A. (kolonel) M. (...). Daarom besloot u te verhuizen naar het huis van uw schoonouders in Jamila. De bedreigingen, telefonisch, gingen echter door. U probeerde op uw hoede te zijn en nooit op een vaste plaats te blijven.

Op 21 mei 2012, om 7.10 uur in de ochtend, vond u op de grond bij de hoofdeurop van het huis een dreigbrief van de "20 Revolutie Brigade". Het was een eindwaarschuwing. U leefde vanaf dat moment in onvoorstelbare angst. U bracht uw overste op de hoogte van de dreigbrief. Hij reageerde heel ironisch op uw verhaal en zei dat u zelf voor uw eigen veiligheid moest zorgen. U werd ook nog gebeld door uw belagers die u vertelden dat u hun een harde klap had toegebracht omdat die officieren een betrouwbare informatiebron voor hen waren. Ze bedreigden u met de dood.

Van 21 tot 26 mei 2012 bleef u ondergedoken en ging van de ene naar de andere plaats. In die periode werd u dagelijks gebeld door uw belagers. Zij lieten weten dat ze u koste wat kost, ongeacht waar of wanneer, te pakken zouden krijgen. U verliet uw werk op 26 mei zonder rekening te houden met de wettelijke procedures. Het is strafbaar om de dienst op deze manier te beëindigen.

Op 27 mei vertrok u naar Dohuk. Uw oom had veel Koerdische kennissen in het noorden. Via hen kwam hij in contact met de smokkelaar, S. (...). Op 29 mei vertrok u via Turkije naar België, waar u op 7 juni 2012 aankwam en diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Uw echtgenote en zoon wonen sinds uw vertrek bij uw schoonouders, op de eerste verdieping van het huis in Jamila, waar u de dreigbrief ontving.

U vreest bij terugkeer naar Irak te worden vermoord door uw belagers. U vreest ook te worden vervolgd omdat u uw werk verliet op irreguliere wijze.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een werkbadge en een dreigbrief. U legt verder kopieën voor van uw woonstkaart, uw rantsoenkaart, een vervallen werkbadge, een getuigschrift van het voltooien van uw politieopleiding, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw zoon en acht pagina's medische documenten van uw echtgenote.

B. Motivering

Na uw gehoor moet worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend omdat u de feiten die aan de basis van uw vrees zouden liggen niet aannemelijk heeft gemaakt. Meer specifiek hebt u het CGVS niet overtuigd van uw bewering dat u wordt geviséerd door de "20 Revolutie Brigade" omdat u weigerde hen te helpen.

Allereerst komt het weinig plausibel over dat een terroristische beweging, die voldoende in uw diensten geïnfilteerd is om u te kunnen identificeren als een lid van de eenheid die verantwoordelijk was voor de behandeling van de desbetreffende dossiers, zich niet zou realiseren dat u hen slechts weinig van dienst kon zijn. U had immers zelf geen enkele controle over de dossierstroom en kon niet zelf bepalen welke dossiers bij u zouden komen en welke dossiers bij uw collega's zouden terechtkomen,

dat deed uw afdelingshoofd (CGVS, p. 18). U had zelfs geen inzage in het werk van uw collega's en jullie konden geen werk aan elkaar doorgeven (CGVS, p. 22). Het zou dus slechts puur toeval zijn als u de bewuste dossiers in handen zou krijgen.

Verder komt het, in de huidige Iraakse context, weinig aannemelijk over dat uw oversten niet meer aandacht zouden schenken aan uw probleem, indien dat werkelijk zou hebben plaatsgevonden. U beweert dat u tot twee maal toe ging klagen bij uw algemeen directeur en dat deze u telkens afwimpelde als u hem vertelde wat er was gebeurd (CGVS, p.12, 19, 20). Men kan zich nochtans moeilijk voorstellen dat men het in een dienst als de uwe, die mede tot doel had ongewenste en terroristische elementen uit het officierenkorps te filteren, niet ernstig zou nemen dat een terreurgroep de diensten probeert te infiltreren en als men verneemt dat er tussen de lopende dossiers drie officieren zitten die gelieerd zijn aan deze terreurgroep en dus een ernstig intern veiligheidsrisico vormen. Het komt in dit kader ook zeer merkwaardig over dat u uw afdelingshoofd, langs dewelke alle dossiers passeren, niet eens zou hebben ingelicht, zogezegd omdat uw afdelingshoofd voor u van weinig betekenis was (CGVS, p. 19).

Aansluitend bij het bovenstaande is het eveneens vreemd dat u, gevraagd of u in de periode na het eerste contact met de terroristen dan in uw dossiers verdachte mensen had gevonden, stelde dat u in die periode tegen uw zin ging werken, uw werk probeerde door te schuiven en dat u in die periode geen verdachte dossiers had ontmoet (CGVS, p. 21, 22). Men kan toch minstens verwachten dat u in deze periode extra waakzaam zou zijn. Des te meer omdat u stelde zeker te zijn dat de drie officieren deel uitmaakten van uw eigen organisatie (CGVS, p. 21). Sterker nog, u stelt te denken dat het één van deze drie officieren was die u in het gebouw een schouderklopje gaf en zei dat u moest op uzelf letten, maar deed niet eens de moeite om deze persoon te identificeren en te rapporteren of na te trekken in de databank (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u dit niet had gedaan zei u dat u de volledige naam van die persoon niet had en dat hij u tenslotte niet bedreigd had (CGVS, p. 21). Dit komt alles behalve overtuigend over.

Gezien u geen enkel verdacht dossier zou hebben tegengekomen komt het verder weinig aannemelijk over dat uw belagers u zouden bellen met de beschuldiging dat u hen een zware klap had toegebracht omdat die drie officieren zulke goede informanten waren geweest. Gevraagd waarom zij u hiervan beschuldigden, gezien u geen enkele verdachte had gevonden, stelt u niet te weten wat ze daarmee bedoelden. U stelt dat mogelijk één van uw collega's iemand had gevonden of dat mogelijk de dossiers nog niet bij jullie waren behandeld (CGVS, p. 12, 22). Dit houdt echter weinig steek. Indien de dossiers nog niet zouden zijn behandeld zou er geen aanleiding zijn voor de beschuldiging. Indien één van uw collega's daarentegen de verdachten zou hebben geïdentificeerd komt het weinig aannemelijk over dat u niet eens zou hebben vernomen dat er vijandige officieren in uw werkomgeving waren geïdentificeerd. In elk geval komt het onlogisch over dat deze terreurgroep, die blijkens uw verhaal uw organisatie zeer goed zou kennen, u hiervan zou beschuldigen.

De door u neergelegde dreigbrief, overigens een kopie of computerprint die weinig bewijswaarde heeft omdat zij door iedereen te allen tijde kan worden gefabriceerd, kan niet bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw relaas. Deze vertoont immers geen enkel verband met de door u aangehaalde problematiek. In dit document staat geschreven dat het een laatste waarschuwing is dat u hun bevelen moet opvolgen om uw werk en woning te verlaten (stuk 8). Er moet bovendien worden vastgesteld dat de organisatie die in de hoofding staat vermeld, de "20 Revolutie Brigade" (of "Brigade van de Revolutie van 1920"), verschillend is van de organisatie die onderaan staat vermeld, de "Qataeb al-Mujahedein" (of "Brigade/Batallion van de Mujahedein"), wat de authenticiteit van dit document verder in vraag stelt.

De geloofwaardigheid van de aangebrachte gebeurtenissen en de dreigbrief wordt verder aangetast door de vaststelling dat u, na alle beweerde bedreigingen en gebeurtenissen, na expliciete bedreigingen aan het adres van uw gezinsleden (stuk 8), hoewel u verklaart dat u vreest voor de veiligheid van uw zoon, broers en ouders, uw echtgenote en zoon bij uw vertrek gewoon onderbracht bij uw schoonouders, op de eerste etage van hetzelfde huis waar u de dreigbrief vond (CGVS, p. 9, 12; vragenlijst CGVS, p. 3).

Omwille van de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw vervolgingsrelaas. Dit kan dan ook niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten betreffen uw identiteit, herkomst, werk, familiesamenstelling en de medische toestand van uw echtgenote. Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen.

Dat u bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkte volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade aannemelijk te maken. Ook uw bewering dat u zou kunnen worden juridisch vervolgd omwille van het op irreguliere wijze verlaten van uw post volstaat niet om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet; het zou in dat geval gaan om een wettelijk geregelde, geoorloofde, juridische vervolging.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Baghdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Baghdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisereerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Baghdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Baghdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Baghdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Baghdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Baghdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Baghdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Baghdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Baghdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Baghdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker herhaalt de kern van zijn asielrelaas en meent dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij in Irak in gevaar verkeert. Er hebben zich bovendien gebeurtenissen voorgedaan in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet na het interview bij de verwerende partij op 11 juli 2012, doch voor de beslissing werd genomen, die bevestigen dat deze vrees terecht en gegrond is. Verzoeker werd er namelijk recent van op de hoogte gebracht dat zijn broer vermoord werd door zijn belagers. Bovendien ontving zijn vader een dreigbrief op 15 juli 2012, waarin gesteld wordt dat hij zal worden vermoord indien hij geen informatie geeft over de verblijfplaats van zijn zoon. Verzoekers vader is daar niet op ingegaan. Op 19 juli 2012 is verzoekers broer vertrokken naar zijn werkplaats en die dag werd hij vermoord. De terroristische groep laat een brief achter zijn lichaam met de melding dat hij vermoord werd ter vervanging van verzoeker. In stuk 3 wordt het bewijs toe van de dood van verzoekers broer gevoegd. Wegens tijdsgebrek konden deze niet tijdig in het Nederlands vertaald worden. Gezien de vakantieperiode, het persoonlijk verlof van de tolk Irakees waarop verzoeker beroep kan doen via het BJB, alsook de nationale feestdag op 15 augustus, was het onmogelijk om tijdig een voor eensluidend verklaarde vertaling toe te voegen. Verzoeker verwijst ter ondersteuning van zijn verklaringen naar stuk 4, gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoeker voegt in stuk 5 wel een Engelstalige vertaling toe van stuk 3. Een voor eensluidend verklaarde vertaling zal zo snel mogelijk worden toegevoegd. Verzoeker voegt tevens een kopie van zijn identiteitsbewijs (stuk 6) en van zijn broer toe (stuk 7). Van zijn identiteitsbewijs kan hij tevens het origineel voorleggen. Verzoeker concludeert dat met dit nieuw element geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de feiten en stelt dat de moord op zijn broer geen twijfel meer mag doen rijzen over het bestaan en de gegrondheid van zijn vrees.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. De verwerende partij is, op grond van pertinente motieven -aangezien ze betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas- die gestoeld zijn op de stukken van het administratief dossier tot de bevinding gekomen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Niettegenstaande het aan verzoeker toekomt om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, stelt de Raad vast dat hij slechts zijn asielrelaas herhaalt en de motieven ongemoeid en dus onbetwist laat. Zij blijven dan ook onverminderd overeind en leiden onmiskenbaar tot de conclusie dat het relaas ongeloofwaardig is.

2.1.4. Vraag is of verzoeker de geloofwaardigheid van zijn relaas kan herstellen door het voorleggen van verklaringen en documenten over de moord op zijn broer.

Onder het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde "*stuk 3*", geïnventariseerd als "*stukken ivm moord op de broer van verzoeker*" bevindt zich een ganse bundel niet nader gespecificeerde documenten. Naast een aantal kopieën van foto's (een foto van een niet geïdentificeerd overleden persoon onder een wit laken, een foto van een jongeman, een foto van een doek die beschreven is in het Arabisch) zijn ook een aantal kopieën van in het Arabisch gestelde documenten gevoegd. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat kopieën makkelijk te vervalsen zijn waardoor er, ongeacht of ze wel of niet vertaald zijn, geen enkele bewijswaarde kan aan worden gehecht. Met een brief van 12 september 2012 voegt verzoeker de originele foto bij de van de jongeman, een roze formulier als origineel van een eerder bij het verzoekschrift gevoegd document, en, naar hijzelf zegt, een aantal kleurenkopieën van eerder neergelegde stukken. Wat deze laatste kleurenkopieën betreft, dient andermaal gesteld dat er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht om de reden die hiervoor reeds werd opgegeven. De formele foto van de jongeman is wat het is: een foto van een jongeman, waaruit geen enkele indicatie blijkt van de door verzoeker aangevoerde vervolgingsvrees. Het roze formulier ten slotte, dat wordt voorgesteld als het origineel van een reeds neergelegd stuk, kan er evenmin toe leiden dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht moeten worden gezien: stuk 5 bij het verzoekschrift is geïnventariseerd als de "*Engelstalige vertaling van stuk 3*". Van de 9 documenten onder stuk 3 zijn er echter maar 4 vertaald in "*stuk 5*" dat verder een samenraapsel is van medische attesten die dateren van 2007 en waarvan de relevantie niet wordt ingezien bij gebrek aan enige toelichting en andere volstrekt onidentificeerbare en onleesbare documenten. Derhalve kan geen enkel verband worden gelegd tussen de stukken en de vertalingen. Daarbij komt nog dat het hier niet-beëdigde Engelse vertalingen zijn en uit niets blijkt wie ze heeft gemaakt. Daarbij komt nog dat verzoeker doet gelden dat de documenten stuk voor stuk betrekking hebben op de moord op zijn broer, die in zijn plaats zou zijn vermoord door zijn belagers. Aangezien verzoeker de verwerende partij, noch de Raad heeft weten te overtuigen van het feit dat hij zou gevisieerd worden door de "*20 Revolutie Brigade*" omdat hij hen weigerde te helpen, kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan zijn bewering dat zijn broer zou gedood zijn omwille van hem door vermelde terroristische beweging. Om enige bewijskracht te ontfangen aan documenten, dienen ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* dus niet het geval is. Louter ten overvloede kan nog worden verwezen naar het bij de nota gevoegde stuk waarin wordt gesteld dat alle Irakese documenten –originele en vervalste- op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn (zie CEDOCA-antwoorddocument dd. 3 februari 2012). Waar verzoeker ten slotte bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn identiteitsbewijs en dat van zijn broer voegt (stuk 6 en 7) dient erop gewezen dat deze enkel de identiteit van verzoeker en zijn broer aantonen wat op zich niet betwist wordt.

2.1.5. Ter zitting doet verzoeker gelden dat inmiddels ook zijn vader werd vermoord. Hij legt een aantal documenten (6) in het Arabisch voor die zouden zijn : een overlijdensakte betreffende de dood van zijn vader, een proces-verbaal en documenten die zouden aantonen dat officieren een dubbele positie hebben. Samen met de verwerende partij moet echter worden vastgesteld dat het hier om niet vertaalde kopieën gaat, waar om alle reeds vermelde redenen geen enkele bewijskracht aan kan worden ontleend.

2.1.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en dat er dus in zijn hoofd geen gegronde vrees in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming.

Verzoeker meent dat uit zijn verklaring duidelijk blijkt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade en verwijst voor een verdere uiteenzetting naar hetgeen hij onder het eerste middel van het verzoekschrift heeft uiteengezet.

2.2.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar de elementen van zijn asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en voert evenmin elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er in zijn regio van herkomst, en in weerwil van wat de verwerende partij daarover in de bestreden beslissing heeft gesteld, een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij haar verplichting om duidelijk, precies en geldig te motiveren niet is nagekomen en dat zij niet de afwezigheid bewijst van de aangehaalde elementen.

2.3.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals onder meer neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In de mate dat verzoeker zou willen doen gelden dat de gehanteerde motieven niet voldoen, moet worden verwezen naar hetgeen reeds sub 2.1.3. werd gesteld, met name dat verzoeker geen concrete argumenten heeft aangebracht om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, zodat zij onverminderd overeind blijven. De niet onderbouwde algemene stelling dat niet is voldaan aan de motiveringsplicht is dan ook niet van aard om de schending ervan aannemelijk te maken.

2.3.3. In zoverre verzoeker, ten slotte, nog doet gelden dat de verwerende partij niet de afwezigheid bewijst van de aangehaalde elementen, dient te worden herhaald dat de bewijslast bij de aanvrager ligt en de verwerende partij niet moet aantonen dat de door hem aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

2.3.4. Het derde middel is niet gegrond.

2.4. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS